Վարժարանին Պատուոյ սանդուխը

Վարժարանին մատուռը

թէ որչափ վեհանձնութեամբ սովոր է Գաղղիա օտարներուն ասպնջական ըլլալ։ Ասոր համար վստահութեամբ առաջ կ՚անցնի խնդրելու անկէ իր գիրկին մէջ ընդունելու մարդիկ՝ որ իրենց անձնուէր եռանդեամբ ու սրտով արդէն անոր որդիներն են»։

Արտաքին Գործոց Նախարարը, աղերսագիրը ուսումնասիրելէ յետոյ, 19 Մայիս 1845ին կը պատասխանէ գնահատանքով ու նպաստաւոր։ Այնու հանդերձ լիազօր պատուիրակները որպէսզի հաստատուն հիմերու վրայ դնեն վարժարանին անկախութիւնը եւ ներքին ազատութիւնը, 26 Մարտ 1846ին աղերսագիր մը եւս կը ներկայացնեն Կիզոյին, յանուն Միքանութեան Աբրահօր, ուր ի մէջ այլոց կ՚ըսեն. «Ձեր հաւանութիւնը ստանալէ յետոյ, Ազնուամեծար նախարար, ստորագրեալներս, հոս Փարիզի մէջ պանդոկ մը գտեցին, 12, Rue Monsieur։ Հիմա վերջնական պատրաստութիւնները կը տեսնենք ընդունելու համար մեծ թիւով հայ մանուկներ համախմբուած Կ. Պոլիսէն, Եւրոպայէն, Թուրքիայէն, Ասիայէն, Պարսկաստանէն, Սիւրիայէն եւ Եգիպտոսէն։

Այս կացութեան մէջ, ստորագրեալներս, որպէսզի կարենան, իրենց Հաստատութեան